

Daniels bok – nummer femtifire

Avsløringen av de siste dager: Daniels søken etter forståelse

Jeff Pippenger

2024-01-18

Vi avsluttet en nylig artikkel med et avsnitt fra Prophets and Kings, der søster White påpekte at Daniel søkte å «forstå forholdet mellom de sytti års fangenskap, slik det var forutsagt gjennom Jeremia, og de to tusen tre hundre år som han i synet hørte den himmelske gjest erklære skulle forløpe før renselsen av Guds helligdom.»

«Gjennom et nytt syn ble det kastet mer lys over fremtidens hendelser; og det var ved avslutningen av dette synet at Daniel hørte «en hellig tale, og en annen hellig sa til den som talte: Hvor lenge skal synet vare?» Daniel 8,13. Svaret som ble gitt: «Inntil to tusen og tre hundre aftener og morgener; så skal helligdommen få sin rett igjen» (vers 14), fylte ham med forvirring. Med stort alvor søkte han å forstå synets betydning. Han kunne ikke fatte sammenhengen mellom de sytti års fangenskap, slik det var forutsagt gjennom Jeremia, og de to tusen tre hundre årene som han i synet hørte den himmelske sendebudet erklære måtte gå før renselsen av Guds helligdom. Engelen Gabriel ga ham en delvis tydning; men da profeten hørte ordene: «Synet ... gjelder en fjern fremtid», besvimte han. «Jeg, Daniel, mistet bevisstheten,» skriver han om sin erfaring, «og jeg var syk i noen dager; siden sto jeg opp og utførte kongens tjeneste; og jeg var forferdet over synet, men ingen forstod det.» Versene 26, 27.» Prophets and Kings, 553, 554.

Millerittene kom aldri fram til en fullstendig forståelse av det grunnleggende budskapet de forkynte. Da tiden kom da Løven av Juda stamme søkte å gi mer opplysning om de «sju tider», gikk de over i den laodikeiske erfaring, og sju år senere forkastet de lyset om de «sju tider» fullstendig. De så aldri det fulle forholdet mellom de sytti år og de to tusen tre hundre år, som Daniel oppriktig hadde søkt å forstå. Daniel representerer Guds folk i de siste dager.

At landet nyter sine sabbater, er den delen av pakten som ble gitt til det gamle Israel, og som innbefattet læren om at landet skulle hvile hvert sjuende år. Denne pakten innbefattet syvårssyklusen gjentatt syv ganger. Den innbefattet frigivelse og tilbakeføring av eiendom og slaver ved den avsluttende fullendelsen av de syv syklusene på syv år (førtini år) under feiringen kjent som jubelåret. Jødene var ulydige mot disse paktsprinsippene, og 2 Krønikebok fastslår at de sytti årene i fangenskap, omtalt av profeten Jeremia, representerte en forutgående periode på fire hundre og nitti år med opprør. I løpet av fire hundre og nitti år, dersom det gamle Israel hadde adlydt forskriftene i pakten slik de er fastsatt i 3 Mosebok tjuefem, ville det ha vært i alt sytti av disse årene da landet hvilte. Et bibelsk år er tre hundre og seksti dager, og tre hundre og seksti dager multiplisert med syv («syv tider») er lik to tusen fem hundre og tjue dager.

De sytti årene er uløselig knyttet til at landet fikk hvile, noe som igjen er uløselig knyttet til de «sju tider». Daniel søkte å «forstå forholdet» mellom «de sytti års fangenskap» og «de to tusen tre hundre år» «før renselsen av Guds helligdom». Han søkte derfor å forstå forholdet mellom synet

«chazon» og synet «mareh». Det er umulig å forstå dette forholdet uten å erkjenne landets hvile i Tredje Mosebok tjuefem og tjueseks i sammenheng med det syttiårige fangenskapet som Jeremia talte om. Dersom du ikke tror at de «sju tider» representerer en profetisk periode på to tusen fem hundre og tjue år, utelukker du deg selv fra å være blant dem som Daniel representerer i de siste dager. Millerittene trodde at de «sju tider» var en tidsprofeti, men adventismen gjør det ikke lenger.

Daniel fremstiller, i likhet med alle profeter, Guds folk ved verdens ende, og Søster Whites kommentarer om hans ønske om å forstå forholdet mellom de sytti årene (de «sju tider») og de to tusen tre hundre årene, representerer det ønske som Guds folk i de siste dager skal eie. Som det er blitt fastslått i tidligere artikler, finnes det ingen sannheter fremstilt på 1843- og 1850-diagrammene som ikke er direkte understøttet (gjentatte ganger) i Søster Whites skrifter.

Millers juveler vil skinne ti ganger klarere i de siste dagers midnattsrop, og ved dette representerer juvelene den endelige prøven for adventismens jomfruer. Disse juvelene er de grunnleggende sannheter som er fremstilt på Habakkuks tavler, og juvelene i skrinet som ble plassert på et bord midt i Millers rom. Den grunnleggende prøven er den endelige prøven, men det samme er også Profetiens Ånds autoritet. Å forkaste de grunnleggende sannheter, som i Millers drøm ble fremstilt som juveler, er samtidig å forkaste Profetiens Ånd.

«Satans aller siste bedrag vil være å gjøre Guds Ånds vitnesbyrd uten virkning. ‘Hvor det ikke er noe syn, blir folket tøylesløst’ (Ordspråkene 29:18). Satan vil arbeide listig, på forskjellige måter og gjennom forskjellige redskaper, for å rukke ved Guds restfolks tillit til det sanne vitnesbyrd. Han vil innføre falske syner for å villed, og vil blande det falske med det sanne, og slik vekke avsky hos folk, så de vil betrakte alt som bærer navnet syner, som en form for fanatisme; men ærlige sjeler vil, ved å sammenligne falskt og sant, bli satt i stand til å skjelne mellom dem.» Selected Messages, bind 2, 78.

Vi behandler nå den kunnskapsøkningen som fant sted i millerittenes historie fra 1798 og frem til 1844, men vi påviser at selv om millerittene hadde rett i sine profetiske anvendelser, var de begrenset av den historien hvor de ble oppreist. Vi befinner oss nå i de siste dager og i den siste generasjonen (den fjerde) av adventismen. I denne tidsperioden har adventismen blitt så indoktrinert med tradisjoner og skikker (forfalskede juveler) at den ikke lenger vet hva de grunnleggende sannhetene var. Uvitenhet om hva disse sannhetene er, hindrer adventismen i å forstå betydningen av disse sannhetene og gjør de gjentatte befalingene om å beskytte og bevare disse sannhetene meningsløse.

Før vi går videre inn i Gabriels tolkning av synet ved Ulai-elven, vil vi ta opp noen få relevante punkter knyttet til de grunnleggende sannheter og autoriteten til Profetiens Ånd. De moderne teologene hevder at det følgende avsnittet fastslår at den lengste tidsprofetien i Bibelen er de to tusen tre hundre år.

Erfaringen til disiplene som forkynte «rikets evangelium» ved Kristi første komme, hadde sitt motstykke i erfaringen til dem som forkynte budskapet om hans annet komme. Slik disiplene gikk ut og forkynte: «Tiden er fullkommet, og Guds rike er kommet nær», slik forkynte også Miller og hans medarbeidere at den lengste og siste profetiske tidsperioden som er fremstilt i

Bibelen, var i ferd med å utløpe, at dommen var nær, og at det evige riket skulle innføres. Disiplenes forkynnelse med hensyn til tid var grunnlagt på de sytti ukene i Daniel 9. Budskapet som ble gitt av Miller og hans medarbeidere, kunngjorde avslutningen på de 2300 dagene i Daniel 8,14, som de sytti ukene utgjør en del av. Begges forkynnelse var grunnlagt på oppfyllelsen av forskjellige deler av den samme store profetiske tidsperioden.

«Som de første disiplene forstod ikke William Miller og hans medarbeidere selv fullt ut rekkevidden av det budskapet de bar frem. Villfarelser som lenge hadde vært befestet i kirken, hindret dem i å komme frem til en riktig tolkning av et viktig punkt i profetien. Derfor, selv om de forkynte det budskapet som Gud hadde betrodd dem å gi til verden, led de likevel skuffelse på grunn av en misforståelse av dets betydning.» The Great Controversy, 351.

Avsnittet sier at «Miller og hans medarbeidere forkynte at den lengste og siste profetiske periode som føres frem for synet i Bibelen, var i ferd med å utløpe», og teologene hevder at den lengste og siste profetiske periode er de to tusen tre hundre år. De hevder videre at dette er det Søster White identifiserer i avsnittet, for hun, hevder de, henvender seg direkte til perioden på to tusen tre hundre år. De er blinde for enhver sammenheng mellom de sytti år og perioden på to tusen tre hundre år. De er blinde for det lys Daniel søkte å forstå.

Ellen White var milleritt, og hun kjente de budskapene som var blitt anbrakt på pionerkartet fra 1843 og på pionerkartet fra 1850 som ble utgitt av F. D. Nichols. Kartet fra 1850, som ble fremstilt av Nichols, ble utarbeidet i Nichols' hjem nettopp på den tiden da James og Ellen White bodde hos Nichols. Den lengste profetiske tidsperioden i Bibelen, som er fremstilt på begge disse kartene, er ikke de to tusen tre hundre årene; den er «de sju tider» i 3. Mosebok 26.

Å hevde at det foregående avsnittet er en inspirert identifikasjon av de to tusen tre hundre år som den lengste og siste profetiske perioden, er å få søster Whites skrifter til å motsi seg selv. Hvis hun trodde det teologene hevder om dette avsnittet, hva betyr det da når hun gir sin tilslutning til tavlene som opprettholder «de sju tider»?

«Jeg har sett at 1843-diagrammet var ledet av Herrens hånd, og at det ikke burde forandres; at tallene var slik Han ønsket dem; at Hans hånd var over og skjulte en feil i noen av tallene, slik at ingen kunne se den før Hans hånd ble trukket bort.» Early Writings, 74.

De som ønsker å opprettholde sine tradisjoner og fabler, kan hevde at Herren på 1843-diagrammet holdt sin hånd over feilen vedrørende «de sju tider», inntil han fjernet sin hånd på et senere tidspunkt. Problemet med den forutsetningen er at Søster White identifiserte tidspunktet da Herren fjernet sin hånd fra tallene; hans hånd ble fjernet før 22. oktober 1844, like etter den første skuffelsen. I sitt vitnesbyrd om denne hendelsen identifiserer hun den feilen som ble rettet, og det er tydelig at feilen ikke var «de sju tider».

«Disse trofaste, skuffede menneskene, som ikke kunne forstå hvorfor deres Herre ikke kom, ble ikke latt tilbake i mørke. Igjen ble de ledet til sine bibler for å granske de profetiske tidsperiodene. Herrens hånd ble tatt bort fra tallene, og feilen ble forklart. De så at de profetiske tidsperiodene strakte seg til 1844, og at det samme beviset som de hadde lagt fram for å vise at de profetiske tidsperiodene endte i 1843, beviste at de ville opphøre i 1844.» Early

Writings, 237.

Da Herrens hånd «ble fjernet fra figurene, og feilen ble forklart», erkjente de deretter «at det samme bevis som de hadde fremlagt for å vise at de profetiske periodene ble avsluttet i 1843, beviste at de ville opphøre i 1844». De profetiske periodene som først ble antatt å bli avsluttet i 1843, er fremstilt på 1843-diagrammet, som er det diagrammet hver av de tre hundre millerittiske predikantene brukte. De profetiske periodene som er fremstilt på det diagrammet og som ble avsluttet i 1843, var de to tusen tre hundre årene i Daniel kapittel åtte, vers fjorten, de to tusen fem hundre og tjue årene i 3 Mosebok tjueseks og de ett tusen tre hundre og trettifem årene i Daniel tolv. Etter den første skuffelsen fjernet Herren sin hånd fra feilen, og millerittene erkjente da at det samme bevis som identifiserte avslutningen på de profetiske periodene i 1843, i virkeligheten beviste at disse periodene endte i 1844.

Kartet fra 1850 ble utarbeidet i 1850 og ble lagt ut for salg i januar 1851. Ellen White nedtegnet at også dette kartet var en oppfyllelse av Habakkuk, slik hun også hadde nedtegnet angående 1843-kartet. Også dette kartet fremstilte den lengste profetiske perioden som Tredje Mosebok 26s «sju tider».

«Jeg så at Gud var med i utgivelsen av tavlen ved bror Nichols. Jeg så at det fantes en profeti om denne tavlen i Bibelen, og dersom denne tavlen er bestemt for Guds folk, dersom den er tilstrekkelig for én, så er den det for en annen, og dersom én trengte en ny tavle malt i større målestokk, så trenger alle den like meget.» Manuscript Releases, bind 13, 359.

Å hevde at søster Whites henvisning til det faktum at Millerittene «forkynte at den lengste og siste profetiske perioden som føres frem i Bibelen, var i ferd med å utløpe», er korrekt, for det gjorde de. Å hevde at den «lengste» «profetiske perioden» er de to tusen tre hundre årene, vender søster Whites vitnesbyrd mot seg selv, og mot den historiske beretningen. Å tro den fabelen er å tro en løgn, og i de siste dager gjør de som velger å tro en løgn, det fordi de ikke elsker sannheten.

Jesus inokulerte ikke på mirakuløst vis seg selv med en form for guddommelig bedøvelse for å kunne gjennomgå korsets lidelse. Jesus led med guddommelig lidelse, langt utover hva noen av Hans skapninger kunne utholde. Likevel ble menneskeheten skapt i Hans bilde, og Inspirasjonen identifiserer at menneskeheten skal seire slik Han seiret. Det som satte Kristus i stand til å utholde korsets lidelse, var en egenskap som Han besatt, og som menneskeheten også besitter.

Med blikket festet på Jesus, vår tros opphavsmann og fullender, som for den gledes skyld som lå foran ham, utholdt korset, foraktet skammen og har satt seg ved høyre side av Guds trone. Hebreerne 12:1.

Jesus utholdt korsets lidelser, fordi han hadde et mål satt foran seg, og vi er blitt skapt i hans bilde, og som sådanne er vi vesener som drives av mål. Det er en del av vår utforming. Dersom vi er blitt ledet til å tro at det er uviktig å forstå Adventismens grunnvoller, vil vi ikke ha noen motivasjon til å gjøre nettopp det. Den eneste guddommelige motivasjon som kan vekkes av Den Hellige Ånd for å overvinne den laodikeiske tilstand, er kjærlighet til sannheten. Kjærligheten til sannheten vil bli prøvet ved tilgjengeligheten av lette skikker og tradisjoner, utformet for å lindre våre kløende ører.

Dersom vi i vår laodikeiske bekvemmelighet ikke har noe ønske om selv å forstå sannheten, vil vi gå fortapt. Her står Adventismen i dag.

Daniel er et eksempel på Guds folk i de siste dager, som gjennom det profetiske ord søker å forstå forholdet mellom de sytti års fangenskap og profetien om de to tusen tre hundre år. Å identifisere profetien om de to tusen tre hundre år som den lengste og siste profetiske tidsperiode er å forkaste adventismens grunnleggende sannheter, og samtidig forkaste Profetiens Ånds autoritet. Å hevde at da millerittene fremholdt den lengste og siste profetiske tidsperiode, var det de to tusen tre hundre år, er å forkaste den historiske beretning.

«Vi har intet å frykte for fremtiden, unntatt dersom vi glemmer den vei Herren har ledet oss, og hans undervisning i vår tidligere historie.» Life Sketches, 196.

Gabriel kom for å gi Daniel forståelse av både synet, «mareh», og synet, «chazon», og han påla Daniel mentalt å skille de to synene fra hverandre, selv om de åpenbart hadde en profetisk sammenheng. Synet omfattet rikene i Bibelens profetier i kapittel sju og åtte, som var en gjentakelse og utvidelse av de samme rikene i kapittel to. Opplysningene innbefattet den himmelske samtalen som fremstilte det ene synet som nedtrampingen av Guds helligdom og folk, og det andre synet om arbeidet med å gjenopprette folket og helligdommen.

Da Gabriel la frem tolkningen, som til sist ble selve kjernen i det budskap som ble forkynt av millerittene, fantes det en sammenheng mellom de to synene som bør bemerkes av dem som oppfyller befaling om mentalt å skille ut tolkningen. Ett av skilletegnene kommer til uttrykk ved de to ordene som begge er oversatt med «bestemt».

Sytti uker er fastsatt over ditt folk og over din hellige by, for å fullende overtredelsen og gjøre ende på syndene og gjøre soning for misgjerning og føre inn evig rettferdighet og besegle syn og profet og salve det aller helligste. Så vit da og forstå: Fra den tid ordet går ut om å gjenreise og bygge Jerusalem, inntil Messias, Fyrsten, skal det være sju uker og sekstito uker. Gaten skal bygges opp igjen, og muren, men i trengselens tider. Og etter de sekstito ukene skal Messias utryddes, men ikke for sin egen skyld. Og folket til fyrsten som skal komme, skal ødelegge byen og helligdommen, og enden på det skal komme som med en flom. Helt til enden av krigen er ødeleggelser fastsatt. Og han skal stadfeste pakten med de mange i én uke, og midt i uken skal han gjøre slutt på slaktoffer og grødeoffer. Og på grunn av styggedommenes utbredelse skal han gjøre det øde, helt til fullendelsen, og det som er fastsatt, blir utøst over den ødelagte. Daniel 9:24–27.

Sytti uker (fire hundre og nitti år) er fastsatt over folket og den hellige byen. Ordet som er oversatt med «fastsatt», betyr «avskåret», og ordet betegner en tidsperiode eller prøvetid for jødene og Jerusalem. Det representerte også den opprørsperioden som førte til Jerusalems ødeleggelse og bortførelsen i de sytti årene. De fire hundre og nitti årene ble da «fastsatt», med begynnelse ved det tredje dekretet. De første fire hundre og nitti årene med opprør førte til Nebukadnesars tre angrep, den endelige ødeleggelsen av Jerusalem og en adspredelse og fangenskap i sytti år for det bokstavelige Israel i det bokstavelige Babylon.

Det første dekrete markerte slutten på fangenskapet og begynnelsen på arbeidet med å gjenoppbygge Jerusalem. Det tredje dekrete markerte begynnelsen på de to tusen tre hundre årene. Den første engelens ankomst markerte slutten på det åndelige Israels fangenskap i det åndelige Babylon gjennom ett tusen to hundre og seksti år, og den markerte begynnelsen på en periode på førtiseks år, da Kristus brukte millerittene til å komme ut av fangenskapet og reise et åndelig tempel.

Ordet som i versene tjueseks og tjuesju to ganger er oversatt med «fastsatt», er «charats», og det betyr «å såre» og «et dekret». Det var profetisk «dekretert» at pavedømmet skulle motta et dødelig «sår» ved slutten av den første harmen. Det er det samme ordet Daniel bruker i kapittel elleve, vers trettiseks.

Og kongen skal gjøre etter sitt forgodtbefinnende; og han skal opphøye seg og gjøre seg stor over hver gud, og han skal tale forunderlige ting mot guden Gud, og det skal gå ham vel inntil vreden er fullbyrdet; for det som er fastsatt, skal bli gjort. Daniel 11:36.

I vers trettiseks er «kongen» pavedømmet. Pavedømmet skulle ha fremgang inntil 1798, da det fikk sitt dødelige sår. Da skulle den første «harme» «fullbyrdes», for denne «harme» var blitt «bestemt» (forordnet) til «å skje». Ved slutten av den første harme mot det nordlige riket Israel, som begynte i 723 f.Kr. og endte i 1798, fikk pavedømmet et «dødelig sår». Ordet «bestemt» betyr «sår».

Og jeg så et av hans hoder som om det var såret til døde; og hans dødelige sår ble leget; og all verden undret seg over dyret. Åpenbaringen 13:3.

Millerittenes profetiske rammeverk var basert på de to ødeleggende maktene hedenskapet, etterfulgt av pavedømmet. De forstod at disse to maktene skulle nedtrække helligdommen og hæren, slik dette er fremstilt i «chazon»-synet i Daniel kapittel åtte, vers tretten.

Så hørte jeg en hellig tale, og en annen hellig sa til den hellige som talte: Hvor lenge skal synet vare om det daglige offer og den ødeleggende overtredelse, så både helligdommen og hæren blir gitt til å trampes ned? Daniel 8:13.

Den pavelige ødeleggende makten skulle trække ned helligdommen og hæren i ett tusen to hundre og seksti år.

Men forgården som er utenfor tempelet, skal du la være og ikke måle; for den er gitt til hedningene. Og den hellige stad skal de trække under fot i førtito måneder. Og jeg vil gi makt til mine to vitner, og de skal profetere i ett tusen to hundre og seksti dager, kledd i sekk. Åpenbaringen 11:2, 3.

Ved slutten av den første vreden i 1798 hadde profetien fastsatt å «såre» pavedømmet. I Daniel ni er denne fastsettelsen framstilt i de to siste versene, og ordet som to ganger er oversatt med «fastsatt» i disse versene, er knyttet til synet «chazon», mens ordet som er oversatt med «fastsatt» i vers tjuefire, er et annet hebraisk ord og er knyttet til synet «mareh». Daniel, som representerer Guds folk i de siste dager, søkte å forstå forholdet mellom disse to synene, som Gabriel hadde sagt til ham at han mentalt skulle holde atskilt.

Vi vil fortsette dette emnet i den neste artikkelen.

«Gud gir oss ikke et nytt budskap. Vi skal forkynne det budskapet som i 1843 og 1844 førte oss ut av de andre kirkene.» Review and Herald, 19. januar 1905.